

— Какво правѣше ти до стѣната, когато си ударилъ въ окото Моше?

— Азъ искахъ да се изсуша, а той все ме блѣскаше.

— Че нима бѣше мокъръ?

— Да, азъ...

Той се запъна, и отеднажъ излѣга: — азъ... азъ паднахъ въ водата.

— Падна или самъ скочи?

Зафировъ съ страхъ метна погледъ къмъ своя сждия, послѣ наведе глава. Той видѣ, че учителятъ знае всичко.

— Сkochихъ, — каза той.

— Защо си кралъ портокали, ябълки и кифли?

— Иосифъ плачеше отъ гладъ.

— Ами ти бѣше ли гладенъ?

— И азъ сжщо.

Това бѣше казано съвсѣмъ искрено.

— Ами сега гладенъ ли си?

Момчето въ отговоръ само кимна съ глава, и по блѣдното му лице отново затекоха сълзи.

— Кога си ялъ послѣденъ пжтъ?

— Тогава, когато мама...

И той пакъ се запъна.

— И оттогава не си ялъ?

— Не, ядохъ два пжти. У чичови. Но той искаше да ни заведе въ кжщи. Отъ тогава ние вече не ходимъ у тѣхъ.

Дѣцата прѣдпочитаха да гладуватъ, само да се не връщатъ при родителитѣ си.

— И ти ли си гладенъ, Иосифе? — попита учителятъ малкия Зафировъ.

Той тѣй бърже кимна съ глава, сѣкашъ бѣше готовъ да глѣтне цѣла фурна хлѣбъ.